

Stimată doamnă Bedö Melinda,

20.03.2024.
Mihăileni

Doresc să vă împărtășesc gândurile mele legate de cartea „Băiuții” de Filip Florian și Matei Florian, carte pe care Dumneavoastră ați prezentat-o la activitatea „Provocare la lectură”. Trei motive m-au determinat să citesc acest roman.

În primul rând, numele comun al celor două instituții pe care le reprezentăm este preluat de la o personalitate complexă a secolului al XVII-lea, ilustrul om de cultură Ioannes Kajoni.

Un alt motiv pentru care l-am citit romanul a fost traducătorul maghiar al cărții, scriitorul harghitean Lővetei Lázár László, pe care îl cunosc, întrucât am cântat la chitară într-un film documentar realizat la Delnița despre viața și activitatea lui.

În prezentarea Dumneavoastră ați amintit că în carte, personajele au fost pasionate de fotbal și acest sport îmi place, chiar dacă mai mult este practicat de băieți. În copilărie, am jucat fotbal cu copii din stradă și în acest sens, cartea mi-a trezit amintiri plăcute.

„Băiuții” este o carte despre copilărie și povești care ne trezesc în fiecare dintre noi dorința întoarcerii la propria copilărie. În carte, frații Matei și Florian Filip își povestesc copilăria trăită pe strada Băiuț din cartierul Drumul Taberei.

În grădiniță și eu am avut experiențe asemănătoare cu cele amintite de Matei privind evocarea și prezentarea unei povești. „Educatorea de la grădiniță îmi ordonă să spun prima poveste din viața mea.” De asemenea, îmi aduc aminte că și eu „am aranjat cea mai frumoasă căsuță sub plapumă, am ascultat cu urechile astupate trenul care alerga în mine, îl auzeam clar.”

Capitolele romanului care se succed au câte un număr, cele cu numere impare sunt scrise de Matei, iar capitolele cu numere pare sunt scrise de Filip. Cum au corectat unul pe altul și istoriile primesc înțelesuri diferite în funcție de unghiul din care sunt privite. Am fost impresionată de modul în care autorii au reușit să găsească personaje atât de vii și definitorii din copilăria lor, care mi-au devenit amintiri veșnice.

Partea mea preferată a fost capitolul cinci, deoarece Matei Mic ti scrie o scrisoare lui Matei Mare, adică a proiectării lui însuși în viitor. Scrisoarea o redactează în singurătate, când e seară și ar trebui să doarmă. În acest text, el scrie despre prietenii lui imaginari, despre Știme și Ștame și amintește de copilăria lui, de fotbal, de visele sale.

Pe lângă faptul că fotbalul joacă un rol important în viața băieților și familia lor este descrisă în paginile cărții. Aflăm cum se sprijină unii pe alții în momente dificile, prin ce momente de familie trec și ce grea a fost viața scriitorilor din cauza părinților, dar, în ciuda dificultăților, ei au fost acolo unul pentru celălalt și s-au sprijinit reciproc.

Matei rămâne în lumea dintre realitate și vis. Filip era mai mare și a avut probleme cu adolescența. A fost obosit, singuratic, a început să înțeleagă lucrurile vieții și a știut că trebuie să se comporte matur. Astfel, mă pot identifica cu el, cu sentimentele trăite de el, întrucât și eu am 15 ani. Siguranța familiei este foarte importantă pentru personaj.

Recomand cu căldură „Băiutei” tuturor adolescenților și sunt convinsă să vor fi la fel de impresionați și captivați de această carte extraordinară precum am fost și eu.

Vă mulțumesc m-ați provocat la lectură!

Cu simță,
Dorenzovics Nikolett
Liceul Tehnologic „Ioannes Kajoni”,
Miercurea-Ciuc
Clasa IX-a
Profesor îndrumător: Kiss Csilla